

PODMANICZKY SZILÁRD

Zenemű egy történyre

A páncéling nagyon hideg. Hidegebb
az esőn felejtett zongoraszéknél is.

A csatában pedig egy billentyű
kiüti szívedet. Mostmár végleg
nincs hová menni. Ennyi angyal
között föl sem tűnik, hogy bal
kézzel fogod a fegyvered. Ami
a csillagokat illeti, semmi két-
séged nem lehet, ugyanolyan ma-
szatosak, mint a szemüveged.

A rostályodon viszont szokatlanul
nagy rés tátong, azt hihetnénk, hogy
szórakozásból lőtted magad főbe.

Vadászélmény

Szerintem az élet olyan, mint egy nagy barnamedve; folyton a málnásban jár. Azok a napok mindig kivételek, mikor vadászok járják a dzsungelt, ilyenkor egy ködös bárban fekete szmokingban rendelek: cicuskám, két korsó habot! Aztán még vannak olyan napok is, hogy kitágulnak az üregek, végül akkorára nőnek, mint egy jóllakott polip vagy egy üres falinaptár.

A vasárnapok teadélutánba fulladnak, amivel nincs mit kezdeni, bévül üres a kockacukor. És hétfőn hétkor a hideg reggelinél borzongás, mintha minden falat egy-egy kaucsuk labda lenne.

A vadászélmény pedig nem várat sokáig magára, hamarosan potyognak az égből a lófej nagyságú arab terroristák.

kamikaze

kivel fürkészi át hajnalán
a borús rezignált tartózkodás
nedves fürtjeit válla hajlatán
kivel távozik majd barokk lován

az éj az elgyöngült kardok
bonyolult suhogástól kísérve
elhullva évek zengő rangok
során a belső hangok színében

ázó súlyos hajnalon át
kivel sebzi meg tiszta vonalát
mikor a zuhanó testben
madárként ejti el magát

vége

behajtom a filozófiákat
az ég üres nem emel magához
két hullámzó mellszoborra gondolk
ha láthatnád ezt a vízzel bevont
karcsú világot az elomló falakat
a búvópatak szabálytalan íveit
talán maradnál
talán szótlanul is
mintha minden csak azért lenne
hogy eltűnjünk benne
a rejtekezés millió arcával
mintha mind csak hajók volnánk
a súlyos tengermély felett